

www.jollibread.com

© Del text: 2005, Núria Pradas i Andreu

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-49-7

Dipòsit legal: M-12479-2017

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: maig de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

L'últim refugi

Núria Pradas

Il·lustració de la coberta de Lluís Masachs

jollibre

En entrar a casa, aquell vespre, vaig trobar els pares perduts entre una muntanya de mapes i plànols; a la cuina, el més calent era a l'aigüera i jo, que acabava de sortir d'un d'aquells entrenaments que et deixen el cos cruixit i l'estómac als peus, pensava, i amb raó, que en aquella casa s'estaven perdent l'ordre i els bons costums.

Com que ni el pare ni la mare es van molestar a respondre la meva sorollosa salutació, vaig decidir anar a treure el nas a l'habitació de la Mònica, la meva germana petita. Estava asseguda damunt del llit, mirant en l'ordinador un pilot d'aquelles pàgines web de bleda que tant li agradaven des de feia quinze dies, amb els auriculars enganxats a les orelles i un entrepà enorme de pa de motlle entre

les mans. Vaig pensar que no li faltava cap detall per convertir-se en la representació més genuïna d'adolescent en fase de desenvolupament.

–Què fas? –vaig cridar-li, amb l'esperança, ben absurda, per cert, que el volum de la meua veu superés el volum dels seus auriculars.

6 No em va contestar. Es va limitar a somriure'm amb aquella mena de somriure fleuma que tant em molesta. M'hi vaig acostar, i d'una revolada li vaig arrancar els auriculars de les orelles.

–Què fas, nen? –em cridà enfurismada i, el que era pitjor, amb la boca plena de pa de motlle.

–Que no ho veus? Intento parlar amb tu.

La Mònica va deixar anar un «Ah!» de conformitat i va fer el gest de tornar-se a posar els auriculars, però jo vaig ser més ràpid i l'hi vaig impedir, tot disparant una primera bateria de preguntes:

–Què passa, avui, en aquesta casa? Que no se sopa?
I, després, un segon atac:

–Què fas menjant al llit? No saps que la mare ens ho té absolutament prohibit?

Em vaig quedar satisfet d'aquell interrogatori. Realment, vaig pensar, era un germà gran d'allò més convincent.

La Mònica se'm va quedar mirant amb cara de pocs amics. S'havia adonat que la meva visita no era una amable visita de cortesia. Es va posar a la defensiva.

–I què, si la mama no vol que mengem al llit? Són dos quarts de deu i jo tinc gana!

–Però i el sopar? Que no sopem, avui?

–Els papes s'han passat tota la tarda mirant mapes. Diuen que estan preparant una ruta de..., una ruta de..., una ruta pels cràters, això!

Em va deixar d'una peça. Què volia dir una «ruta pels cràters»? És que tenien la intenció de dur-nos de càmping a Olot? Fos com fos, havia arribat aquell temut dia en què els pares dedicaven tots els esforços a preparar unes vacances inoblidables. És a dir, aquell dia en què a casa meva ni se sopava, ni es parlava d'altra cosa que de les vacances. El problema, doncs, estava prenent forma; havia arribat el temut moment d'enfrontar-me als pares i dir-los que jo, als meus disset anys, tenia altres plans per a l'estiu. Em molestava, però, que no se n'adonessin. Està bé passar uns quants dies de vacances amb els pares; i era lògic que la Mònica, amb catorze anys, encara estigués obligada a fer-ho. Però jo... No veien

que jo ja no era l'Arnauet, sinó que m'havia convertit en l'Arnau? Era un estudiant immillorable; havia aprovat el segon de batxillerat amb matrícula i tot. I la selectivitat! Com aquell qui diu, ja era universitari! Em mereixia unes bones vacances; i ells sabien que la meva passió era la muntanya i que, justament, per a aquell estiu tenia preparada una sortida amb els de la colla a la Torre del Cadí.

Bé, això darrer encara no ho sabien, és clar; era precisament el que jo els havia de comunicar ara.

Vaig anar a la cuina a preparar-me un entrepà de pa de motlle. Amb l'estómac ple, em veuria amb més forces per plantar cara a la situació; si més no, no em roncarien els budells mentre defensava els meus legítims drets de fill gran i independent.

Amb l'improvisat entrepà en una mà i una beguda a l'altra, em va semblar que ja estava llest per encarar-me al meu problema.

«El meu problema», o, per ser més exactes, «els meus problemes», ja que n'hi havia dos, pare i mare, de problemes, encara seien al menjador davant de l'ordinador, amb la taula plena de mapes, prospectes

i guies turístiques, encaterinats i amb un somriure penjat d'orella a orella que, aviat, vaig pensar, desapareixeria per deixar pas a un rictus de contrarietat.

M'hi vaig acostar. Havia de trencar el gel:

–Què, pensant en les vacances, oi? –De tan estúpid com em vaig sentir, em vaig posar vermell i tot. No estava enfocant bé el problema; no, no l'estava enfocant gens bé.

La mare em va mirar amb aquella mirada irisa-da que se li posa quan està contenta i il·lusionada.

–No t'ho creuràs, Arnau, el pare ha tingut una idea fabulosa per a aquestes vacances.

La Mònica acabava d'aparèixer al menjador. Ja hi érem tots. Jo em sentia com un imbècil i, abans de tornar a obrir la boca, vaig pensar que seria molt millor deixar parlar l'enemic.

–Una idea fabulosa? –va preguntar la Mònica, amb la seva veu de falset–. Més fabulosa que la de l'any de l'autocaravana per la Toscana? O tan fabulosa com la de l'any passat, de viatjar amb vaixell pel riu...?

–De què es queixa, la senyora? No deus voler dir que no van resultar unes vacances d'allò més originals i divertides! –va contestar-li el pare.

No em vaig poder estar d'intervenir:

–A més, nena, no era un vaixell, era un *bateau*; i no era un riu qualsevol, era el Roine.

Tan bon punt ho vaig haver dit, em vaig tornar a dur l'entrepà a la boca. Allò havia estat una criatura que no afavoria gens els meus interessos.

10 –Què diríeu si us portéssim cada any a passar quinze dies tancats en un hotel o en un apartament? No hi ha res com l'aventura –va reblar la mare amb decisió.

–Doncs la Cate i la Meri van cada any a S'Agaró i s'ho passen molt bé; hi tenen colla...

–I tu pots anar-hi quan vulguis, a S'Agaró amb les teves amigues; però no comparis això amb unes vacances de debò. Ai!, no saps de què et queixes. Sort que l'Arnau és més agraït i entenimentat.

Em vaig posar a to amb les parets, és a dir, de color verd poma.

–És clar, l'Arnau sempre ho fa tot bé –va dir la sòmines de la Mònica amb cantarella malèvola. Amb gran sorpresa per part de tothom, jo vaig restar mut, sense llançar-li un dels meus famosos contraatacs, plens d'enginy i agudeses. Vaig haver de fer un gran esforç per no fer-ho, però em vaig contenir. Havia decidit callar i vaig callar.

El pare va trencar el silenci que s'havia fet tot esperant la meva rèplica a la Mònica. Estava a punt de donar la gran notícia. Ara sortirien els cràters, segur.

–Nois, què us sembla una ruta a cavall pel camí dels càtars?

Un nou silenci, més sòlid, més palpable, va envair l'estança. La Mònica no acabava d'entendre el que acabava de sentir; jo encara no ho havia paït, i el pare i la mare ens miraven amb ànsia, com l'actor que acabada l'actuació espera uns aplaudiments que tarden a arribar.

–A cavall? –va dir la Mònica.

–El camí dels càtars? –hi vaig afegir jo.

Els pares van afirmar amb el cap, tots dos alhora, sense perdre el somriure beneït. Estaven una mica ridículs, la veritat. Com que ningú no deia res, vaig pensar que potser ara era la meva.

–Bé..., ho trobo interessant. Sobretot la novetat del cavall. Encara no havíem anat mai de vacances, amb cavall, oi?

M'allunyava del tema. Divagava.

–El que passa...

–Arnau!, no deus pas voler dir que no trobes que és una idea fabulosa. Mira, mira la ruta que faríem...

La mare m'encastà un mapa als ulls.

–No..., sí..., sí que..., el que vull dir és que..., jo no puc venir!

Ho havia deixat anar. Sense gaire diplomàcia, les coses com siguin, però, per fi, ho havia dit.

–Com et passes! –va deixar anar la Mònica.

12 Els pares havien canviat el somriure enfavat per un gest de sorpresa. Tenien els ulls clavats en la meua humil persona i no deien res. Potser esperaven una explicació?

–És que aquest estiu, amb els de la colla, hem preparat una sortida a la muntanya. Jo també vull fer una ruta, però a peu, pel Cadí i amb els meus amics.

Silenci.

–Ens hi estaríem quinze dies.

–Quan? –va preguntar la mare amb veu angosiada.

–La primera quinzena d'agost..., segurament.

Els pares es van mirar, somrients. Se m'estava escapant la cosa de les mans. Allò no era el que tocava.

–Així, cap problema, Arnau –va dir el pare, satisfet–. Mira, la nostra ruta només dura vuit dies,

i aquest any he demanat les vacances al juliol per poder fer-la amb més tranquil·litat.

–I tant! –va afegir-hi la mare–. Pel juliol hi ha menys gent a tot arreu. Fins i tot, i això ens ha sorprès, hi havia poca gent apuntada per fer la ruta. De fet, només serem set: nosaltres quatre i una altra família de Barcelona. Oi que és magnífic?

–Bé –aquest era el pare–, també cal dir que amb la mare vam pensar que tu, a la teva edat, el més segur era que fessis els teus plans per a l'agost; és comprensible, tots hem tingut disset anys!

–I també hem volgut fer una cosa ben maca perquè potser l'any vinent ja no tindràs ganes de passar les vacances amb nosaltres.

La mare em mirava amb un somriure ple de malenconia. M'acaronà dolçament, com quan era petit:

–És normal que sigui així. Però, aquest any sí que vindràs, oi, Arnau?

Tocat i enfonsat. La Mònica m'observava amb una mirada burleta. No em pensava que la toixa de ma germana fos capaç de tanta perspicàcia.

